

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 118 stemmer mod 11.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af:

Forslag til lov om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v.

(Lovforslag nr. L 196. Fremsat 21/3 79).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 10-15 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

10) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ferieloven. (Forlængelse af ferie m. v.).

(Lovforslag nr. L 197. Fremsat 21/3 79).

11) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af medhjælperloven. (Forlængelse af ferie).

(Lovforslag nr. L 198. Fremsat 21/3 79).

12) Første behandling af:

Forslag til lov om forlængelse af visse overenskomster inden for den offentlige sygesikring.

(Lovforslag nr. L 199. Fremsat 21/3 79).

13) Første behandling af:

Forslag til lov om begrænsning af avancer og af lønstigningers indregning i priserne.

(Lovforslag nr. L 200. Fremsat 21/3 79).

14) Første behandling af:

Forslag til lov om begrænsning af tantieme og vederlag m. v.

(Lovforslag nr. L 201. Fremsat 21/3 79).

15) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemandspension.

(Lovforslag nr. L 202. Fremsat 21/3 79).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at taletiden for ordførernes vedkommende er aftalt til 20 minutter i første omgang – sådan at forstå, at hvis en gruppe deler sig på flere ordførere, er det ordførerne, der tilsammen har 20 minutter i første omgang – og 10 minutter i anden omgang. For andre medlemmer er taletiden 10 minutter i første omgang og 6 minutter i anden omgang.

Jeg kan også til orientering oplyse, at det er hensigten at holde frokostpause fra ca. kl. 12 til kl. 13.

Forhandling

Kjeld Olesen (S):

Man kan mærke, at det er dagen derpå. Før meddelelsen kom om regeringens forslag, var alle præget af de dystre udsigter. Ingen syntes at kunne overskue konsekvenserne, hvis den hidtil største konflikt skulle bryde ud. Arbejdsgiverne stod frem og krævede, at vi måtte have konflikten, men de stod alene, eller rettere: de blev kun støttet af de venstrefløjspartier, der bevidst arbejder mod størst muligt sammenbrud og kaos. Hr. Jens Thorsen har skam sine venner.

Men andre var fāmælte, vel fordi man ventede på, at regeringen skulle rage kastanierne ud af ilden. Til gengæld må man sige, at det ikke har skortet på udtalelser nu, hvor faren synes at være drevet over. Alle kan igen deltage i slagsmålet. Nu er der en sand konkurrence i at fortælle, hvad regeringen har gjort forkert. Nogle synes, vi er gået for vidt. Hensynet til samfundsøkonomien og især betalingsbalanceunderskuddet, siger man, tillader ikke så store lønstigninger. Der er handlet uansvarligt. Men det svære for de pågældende ligger i at fortælle os andre, hvilken løsning man selv ville have foreslået.

Andre finder, at det er i orden med et indgreb fra folketinget, men så vinker man ud til de offentligt ansatte og siger: vi forstår jer, I skulle have mere.

Andre igen finder, at lønmodtagerne som helhed har fået alt for lidt. Som om vi stadig befandt os i 1960ernes vækstsamfund. Uden skelen til betalingsbalancen og lønudviklingen i andre lande fører man sig frem i en sorgløs uansvarlighed, en uansvarlighed først